

M'èri assietat sus un banc, dins lo pargue. Me pausava las cambas de la lassièra d'una longa passejada. Èra lo ser. Las ombas s'estiravan. L'aire començava de fresquejar. M'anavi just levar per tornar a l'ostal quand vesi un gojatet que ven devèrs ieu en tot còrrer e s'assièta sul pic al mieu costat.

Èra un drollet de cinc o siès ans, magrinèl e espelofit : los pelses i tombavan sus las aurelhas. Sentissiá qualque pauc a crassa. Semblava d'aqueles qu'aiman pas l'aiga, que se contentan per se lavar de s'escurar lo cap del nas e que se fretan darrèr l'aurelha sonque quora lo temps vira a la pluèja. Me seriái ben passat d'aquela companhia, quand s'avisèt que voliái partir, se metèt a me tirar per la marga en me suplicant d'un ton ploradís :

— Demòra ! Demò-ò-òra !

E d'ajustar tre que faguèri un pas :

— Vòli venir ambe tu !

Mai qu'aquel tutejar, sa demanda èra per me susprèner. L'anavi rebutar de la man, mas la curiositat prenguèt lo dessus. Li demandèri :

— Cossí t'apèlas ?

Esquifèt la question. E ieu d'insistir.

— Qui ès ?

— Ò ! respondèt aprèp un silenci. Me coneisses plan. Tant coma ieu te coneissi. Avèm fòrça remembres en comun. Te sovenes ? Cada matin, m'emplenavas lo bòl de lait e dejunavi prèp de tu. Un còp qu'èri a folastrejar dins lo jardin, m'èri escalabrat sus la branca pus nauta d'un arbre e sabíai pas tornar descendre. Gaitavi debàs engertat, desesperat. Anères quèrrer una escala longa e m'ajudèras a daval-lar.

— A non, mas non ! me soveni pas de res d'aquò. T'ai pas jamai vist. Ensages pas d'inventar d'istòria.

Se sarrèt prèp de ieu, se pegant contra mon braç e contunhèt atal :

— Una nuèit de febrièr, butat per qualque diable, metèri l'escur a profèit per m'escapar. Me n'anèri rodar luènh de l'ostal èbri de libertat, urós de descobrir lo mond, d'escotar de bruchs inausits, de flairar plen de sentors desconegudas... Menèri qualque temps una vida landraira. Agafavi d'aucèls per far calar la fam... E vaquí qu'arribèri alprèp d'una cabana solitària. Al ran d'ela una vièlha èra a tirar l'aiga del potz. Tanlèu que m'agèt vist, venguèt a ieu, pausèt sus ieu una man reissa e m'alisèt lo pel tot en disent unas paraulas que compreniái pas. Me faguèt dintrar ençò sieu. Me balhèt un òs a curar. M'avancèri del fòc e m'endurmiguèri.

Quand foguèri despèrt, me trachèri que tot aviá cambiat. La vièlha me parlava coma a un vailet. E tot lo jorn d'una votz bronca me comandava. Me mandava quèrrer d'aiga al potz, de lenha a la granja. Se l'escotavi pas, me trucava a còps de bròc. Soi estat malurós, pòdes creire !

Una nuèit, m'escapèri e soi ara a la recèrca de mos ancians mèstres.

— A ! quin bon astre ! faguèt ; t'ai sulcòp reconegut.

Aquò disent, s'acocorrava contra ieu, en samucant plan fòrt. Me sentissiái ganhat d'una granda pietat. Lo daissèri plorar son sadol. Quand s'apasimèt, levèt devèrs ieu sa cara enfarniscada que rajolava de lagremas.

— Passa ta man sus mos cabèls, me demandèt.

Per lo consolar, o faguèri.

— Grata-me aquí, a l'entrecilhas, coma fasiás un còp èra.

O faguèri. E vaquí que se metèt a ronar.

— Ai desbrenbat lo polit nom que me donavas. Un nom que, me sembla, rapelava una color.

Aquel romadís me fasiá sovenir d'un gat perdut — un gat fòrt regretat. E prononcièri a l'azard :

— Mistigris.

E vaquí que sul pic l'enfant s'èra avalit e qu'aviái a mos pès un gat tigrat, parion al que nos aviái quitats un ser de maissanta luna.

Retorn

Dintrèri a l'ostal, en caminant a mal aise, que la bèstia arrestava pas de se me fregar a las cambas.

A pena agèri dubèrta la pòrta de l'ostal que se lancèt cap a la cosina en miaulant :

— Tè ! cridèt ma maire. Mistigris ! Bon Dieu, mas es nòstre gat ! Nòstre gat qu'es tornat ! Es vertadièrament un miracle !

Cresiá pas tan plan dire.

Lo Gai Saber n° 525-526, p. 434-436.